

FENYVESI OTTÓ

Ősz a Buhimban

Géczi Jánosnak

Vége hát a nyárnak, vége a kókadozó rapszodiáknak.
Vetkeznek a fák, lombjukat hullajtják,
nem védenek már a rongyok, a fényes göncök és kacatok.
Csipkebogyó csordogál a szamovárból.
A nyár és a tengerparti föveny csak emlékünken dereng.
Ősz türemkedik halkán a Buhimban,
savas eső csepeg az epeszínű fellegekből.
Zakatol a nagy daráló, pörögnek a malomkövek.
Holnapra talán mind megőszülnek a falevelek.
A Bakony lankáin Koppány zordon szelleme táboroz.
Nyáj illata terjeng a közép-európai délutánban.
Az esztendőök galambcsapatként röppennek tova.
A naptár pletykákkal tele és a rózsák kései ragyogásával.
Táplálkozik velük a lelkiismereted.
Folyondár, lonc, tejszínhab-korlát.

Vagyunk hát nyakig az őszben.
Vagyunk esendő, bohém mákvirágok,
vagyunk némi visszhang, maroknyi csönd.
Nem vagyunk már itthon senkinek se.
Vár ránk egy veszprémi naplemente és egy kósza szivárvány.
Maholnap tél hirdeti dogmáit efelé.
Semmi baj – súgja egy tündér a Séd partján,
vállán és halmain egy halványzöld törölköző.
A víz tükrén elmosódó kedves arcok: Ányos,
a Cholnokyk, Csikász és Verancsics.
Mind embermagas katedrálisok. Meg temérdek árnyék,
töredék. Kémény, toronyház, viadukt.
Tájdarab egy húszfilléres bélyegen.
Hatalmas mennyiségű közhelyek.

*Vége hát a nyárnak, a kozmetikának.
Ősz tündérkedik a Buhimban.
Szél kotor levelet, embert, elemet.
Ugye, nem baj: bennünk is lakozott
egy kicsit a végtelen.*

